

Arrest

nr. 100 588 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. THOENG en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 september 2011 het Rijk binnen en diende op 5 september 2011 een asielaanvraag in. Op 14 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Daska, een dorp gelegen in het Sialkot district in de provincie Punjab. U bent geboren in een familie die aanhanger van de ahmadi-religie is. U woonde in de Rahman Pura wijk en was daar de enige ahmadi-familie. Sinds u een kind was, had uw familie problemen omwille van hun geloof. Uw familie was herhaaldelijk het voorwerp van pesterijen, maar de toestand verergerde eind 2010 toen een nieuwe maulvi in de moskee in uw wijk aankwam. Hij begon de bewoners tegen uw familie op te jatten en verbood hen nog langer aankopen te doen in de voedingswinkel van uw broer I.A. (...), die zich op de benedenverdieping van uw ouderlijk huis bevond. De maulvi liet ook een andere winkel openen aan de overkant van de straat. Hij wou u wegdrijven uit de wijk. Op 4 februari 2011 kwam de maulvi met talrijke aanhangers naar de winkel van uw broer en ze brachten er vernielingen aan. Uw broer I. (...) en uzelf werden hierbij hard geslagen. U wist te ontsnappen en ging naar een dokter in de nabijgelegen Pasroor Road. U contacteerde uw oudere broer die u aanraadde niet naar huis terug te keren. De politie van Daska City werd ingeschakeld, maar die kwam pas ter plaatse toen uw belagers al weg waren. U vertrok dan ook onmiddellijk naar uw oom A. (...) in Tigri, een dorp bij Gujranwala. Nog diezelfde avond kwamen ook uw broer I. (...) en uw andere familieleden naar Tigri. U vernam dan dat I. (...) erg zwaar was toegetakeld en dat hij in het ziekenhuis was verzorgd. Op 20 maart 2011 verhuisde u dan met uw familie naar een ander wijk in Daska, waar u nog een aantal dagen verbleef. Ondertussen had uw oudste broer besloten dat u en uw broer I. (...) het land moesten verlaten, omdat jullie er niet langer veilig waren. Als jongste zou u het eerst vertrekken. U reisde op 27 maart 2011 met uw eigen paspoort voorzien van een visum voor het Verenigd Koninkrijk van Karachi naar Londen. U verbleef ongeveer vijf maanden in het Verenigd Koninkrijk, alvorens over Calais (Frankrijk) naar België te reizen, waar u op 4 september 2011 aankwam. U diende op 5 september 2011 een asielaanvraag in België in. Na uw asielaanvraag hebt u uw broer I.A. (...) (dossier 11/18843) in Brussel ontmoet. Uw broer had Pakistan om dezelfde redenen enige tijd na uw vertrek verlaten, maar was eerder voor u in België aangekomen. Ook hij reisde eerst met een studentervisum naar het Verenigd Koninkrijk. Uw andere familieleden zouden ondertussen ook stappen ondernemen om Pakistan te verlaten. U legde bij het indienen van uw asielaanvraag op de Dienst vreemdelingenzaken uw identiteitskaart neer. Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 8 oktober 2012 volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, studiedocumenten betreffende uw studies in Pakistan en meerdere documenten betreffende de problemen van ahmadi-gelovigen in uw land van herkomst. Na het gehoor van uw boer Irfan Ahmed, werd u op 6 november 2012 een tweede keer op het Commissariaat-generaal gehoord. Op 10 november 2012 ontving het CGVS een attest "to whom it may concern" van de ahmadi-gemeenschap in België. Op 12 november 2012 legde u ook het betalingsbewijs betreffende uw bijdrage van november 2012 aan de ahmadi-gemeenschap in België neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een Trier 4 studentervisum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk(V.K.). Uw vingerafdrukken werden hiertoe afgenomen op 22 februari 2011.

U heeft deze informatie echter verzwegen bij het eerste interview voor de Belgische asielinstanties (verklaring DVZ, dd. 3 november 2011, punt 18 en 23). U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België tijdens het gehoor op het CGVS wel dat u een eigen paspoort had (gehoorverslag CGVS, dd. 8/10/2012, p.8), maar u reageerde ontwijkend op de vraag of u een

visumaanvraag voor het Verenigd Koninkrijk had ingediend. U verklaarde wel dat er een visum voor het Verenigd Koninkrijk was aangevraagd, maar stelde dat uw smokkelaar dit had gedaan en dat u er niets mee te maken had (gehoorverslag CGVS, dd. 8/10/2012, p.9). Dit zijn ongeloofwaardige verklaringen. Uit de UKBA-informatie over de vereisten voor desbetreffende Trier 4 studenten visa-aanvragen blijkt dat hiertoe een volledig dossier moet worden opgesteld en dat bewijzen vereist zijn betreffende vroegere opleidingen in Pakistan en de toekomstige studies in het V.K., alsook over de geldelijke middelen waarover u hiertoe moet beschikken. U moet zich ook persoonlijk in een van de centra aanbieden om uw vingerafdrukken te laten afnemen. Zelfs indien u iemand onder de arm nam voor het verkrijgen van de nodige documenten, dan nog moeten uw vingerafdrukken worden afgenomen en legt u niet uit hoe de smokkelaar dit zonder u kon klaar spelen. U verklaarde verder tijdens dit gehoor ook eerst met een vals rood paspoort te hebben gereisd (gehoorverslag CGVS, dd. 8/10/2012, p.9). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan met een vals paspoort te hebben gereisd (verklaring DVZ, dd. 3.11.2011, punt 21). Na confrontatie met uw eigen incoherente verklaringen betreffende het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum en uw beweringen te hebben gereisd met een vals paspoort, gaf u uiteindelijk toe met uw eigen reisdocumenten te hebben gereisd. Als uitleg voor uw leugenachtige verklaringen stelde u dat u nog geen 20 jaar was toen u naar België kwam (gehoorverslag CGVS p.9). Dit is echter geen verschoning voor het herhaaldelijk voorliegen van de Belgische asielinstanties. U bent een gezonde volwassen jonge man die heeft gestudeerd en van wie toch kan verwacht worden dat hij correct de gegevens die zijn asielrelaas betreffen kan opgeven. Ook over de geldigheidsduur van uw visum liegt u. Tijdens het gehoor op het CGVS op 8 oktober 2012, verklaarde u dat u uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk afbrak, omdat uw verblijf er maar zes maanden geldig was (gehoorverslag CGVS p.10). Uit de UKBA informatie betreffende uw paspoort blijkt dat uw paspoort werd afgeleverd op 15 december 2010 met het n° YH1152681 en dat u met dit paspoort een studentenvisum voor het V.K. hebt aangevraagd in februari 2011 en dit ook hebt verkregen. Vermits u verklaarde in maart 2011 te zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.2) en uit de UKBA informatie blijkt dat uw visum geldig was tot 29 april 2012, mag er toch verondersteld worden dat de geldigheidsduur van dit visum zeker één jaar betrof. Door uw herhaalde bedrieglijke verklaringen kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw bedrieglijke verklaringen betreffen echter niet alleen de door u gebruikte documenten, maar ook uw reisroute en het moment van vertrek uit uw land van herkomst. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers Pakistan te hebben verlaten op 2 september 2011. U stelde toen ook per vliegtuig te hebben gereisd over Abu Dhabi naar Rusland, vanwaar u uw reisweg per vrachtwagen naar België zou hebben verder gezet. U verklaarde op 4 september 2011 in België te zijn aangekomen (verklaring DVZ, dd. 3.11.2011, punt 35). Bij het begin van het gehoor gaf u weliswaar spontaan aan dat u over uw reisweg en tijdstip van vertrek uit Pakistan hebt gelogen en verklaarde toen op 27 maart 2011 te zijn vertrokken vanuit Karachi (Gehoarverslag CGVS, dd.8 oktober 2011, p.2). U zou toen naar Londen zijn gereisd, waar u nog diezelfde dag aankwam (gehoorverslag CGVS p.3 en 10). Uw uitleg voor uw leugenachtige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken overtuigt echter niet. U zegt hierover dat u bang was om te worden gerepatriëerd indien u de waarheid zou hebben verteld. Bovendien voegt u eraan toe dat u werd verteld dat uw verhaal en tijdstip van vertrek niet ouder dan drie maanden mochten zijn (gehoorverslag CGVS p.3 en 4). U volhardt verder in uw leugenachtige verklaringen door te stellen dat de tolk aanwezig bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken u dit zou hebben gezegd (gehoorverslag CGVS, dd. 8/10/2011, p.4). Vermits het vaststaat dat u wel degelijk een eigen paspoort bezat, dat een geldig visum tot 29 april 2011 voor het Verenigd Koninkrijk bevatte, zijn uw verklaringen over het ontbreken van dit paspoort evenmin aanvaardbaar. U beweerde dat u het document na het indienen van uw asielaanvraag in België zou hebben verscheurd, uit schrik te worden teruggestuurd (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2011, p.9). Dit alles is niet geloofwaardig en doet het vermoeden rijzen dat u nog steeds in het bezit bent van uw eigen paspoort, maar dit document achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Dit document kan immers uitreisstempels of andere visumgegevens bevatten die niet stroken met uw verklaringen. Het is ook weinig aannemelijk dat u een document dat u toeliet op legale wijze in het Verenigd Koninkrijk te verblijven, - uw paspoort bevatte immers een geldig visum tot 29 april 2012 voor dit land-zomaar vernietigde. Bovendien legt u geen enkel bewijs van uw reisweg van Pakistan naar Londen voor, hoewel u toch op het minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel. U toont evenmin uw reis van het Verenigd Koninkrijk naar België aan. Ook zijn uw verklaringen betreffende de contacten tussen u en uw broer I. (...) in Engeland en na aankomst in België erg onduidelijk. U verklaarde voor het CGVS dat u niet wist sinds wanneer uw broer in België was, maar dat u in Engeland met hem in contact was en hij u de gegevens van zijn smokkelaar had doorgegeven (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober, p.3 en gehoorverslag CGVS, dd.6 november, p. 4 en 5). Uw broer I. (...) verklaarde hierover dat hij u de gegevens van zijn smokkelaar in Engeland had doorgegeven zodat u op hem beroep kon doen indien uw reis naar België goed zou zijn verlopen Vermits uw broer

verklaarde op 17 juli 2011 in België te zijn aangekomen en dat hij verklaarde dat u gebruik heeft gemaakt van de diensten van A. (...), de zoon van die smokkelaar, wist u dus wel degelijk dat I. (...) in België was (gehoorverslag CGVS A.I. (...), p. 5 en 6). Het is dan ook verwonderlijk dat u I. (...) pas 15 dagen na aankomst zou hebben gecontacteerd en dat u verder niets weet van zijn reis en ook de datum van zijn aankomst in België niet kent (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober, p.3). Wat er ook van zij, deze vaststellingen laten niet toe uw beider reisweg en aankomst in België te bepalen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uw onderling tegenstrijdige verklaringen laten niet toe een zicht te krijgen op het precieze tijdstip van uw vertrek uit Pakistan, de duur van uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk, uw uiteindelijke reisweg tot in België, alsook het exacte moment van aankomst in België.

Verder zou de vereiste dat uw verhaal niet ouder mocht zijn dan drie maanden ook de reden zijn waarom u de datum van de incidenten die aan de basis van uw asielrelaas liggen verkeerdelijk zou hebben opgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U zei toen dat de agressie waarvan u het voorwerp uitmaakte in mei 2011 plaatsvond (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 3 november 2011, p.3, punt 5), terwijl dit incident eigenlijk op 4 februari 2011 zou zijn gebeurd (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2011, p.4). Deze uitleg raakt kant noch wal. U diende uw asielaanvraag in België immers in september 2011 in en had toen ook verklaard in die maand te zijn aangekomen (verklaring DVZ, dd. 3.11.2011, punt 35). Indien uw verhaal niet ouder mocht zijn dan 3 maanden, betekende dit dat het pas in juni, hooguit mei 2011 mocht plaatsvinden. U situeert uw verhaal tijdens het gehoor op het CGVS op 8 oktober 2012, in februari 2011, omdat er mag verondersteld worden dat u kort na het verkrijgen van uw visum naar het Verenigd Koninkrijk bent vertrokken, - u verklaarde dat dit op 27 maart 2011 was, en u beseftte dat de door u ingeroepen gebeurtenissen van mei 2011 dan onmogelijk de reden van uw vertrek konden vormen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Het volharden in het opgeven van leugenachtige verklaringen tijdens het gehoor en uw gebrekkige uitleg voor uw eerdere leugenachtige verklaringen bij de Dienst vreemdelingenzaken getuigen ook van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure. Hierdoor kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Bovendien hebt u niet onomstotelijk kunnen aantonen dat u het ahmadi geloof aanhangt. U gaf tijdens het gehoor blijk van een toch wel heel beperkte theoretische kennis van uw geloof. Zo kon u het belangrijkste boek van de stichter van uw geloof niet opgeven en wist u ook niets te vertellen over de verschillende afdelingen waarin de ahmadi-gelovigen worden onderverdeeld. U wist evenmin de belangrijkste gebedsplaatsen van de ahmadi in Rabwah op te noemen (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.13 en 14). U verklaart bovendien ook dat u bij het aanvragen van uw paspoort in 2010 als religie moslim i.p.v. ahmadi opgaf. U zei dat u gewoon vertelde tot de islam te behoren (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.11). Het is ook opmerkelijk dat u enkel documenten van de ahmadi-gemeenschap in België kunt neerleggen en geen enkel bewijsstuk betreffende het behoren tot de ahmadi-religie in Pakistan overmaakt. In de veronderstelling dat u ahmadi van geboorte zou zijn, is dit gegeven op zich niet voldoende om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 62 a) en b) van de vreemdelingenwet, vermits dit risico "in concreto" moet worden aangetoond. De door u voorgelegde documenten betreffende de problemen van de ahmadi gemeenschap in Pakistan zijn informatie van algemene aard en vormen geenszins een bewijs voor de door u ingeroepen persoonlijke problemen. De documenten van de ahmadi gemeenschap in België tonen hooguit aan dat u ahmadi van geboorte bent en vermogen evenmin uw persoonlijke problemen genoeglijk te staven. Uw studiedocumenten betreffen tussentijdse resultaten van twee verschillende studierichtingen, maar volstaan niet om uw beweringen te staven dat u uw studies zou hebben moeten onderbreken omwille van uw problemen met uw geloof (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.8). Bovendien stroken de door u opgegeven data niet met de data vermeld op de voorgelegde documenten.

Verder erkent het CGVS dat ahmadi-aanhangers in Pakistan potentieel problemen kunnen hebben, maar kan er aan de door u ingeroepen problemen omwille van uw religie geen geloof worden gehecht. Zoals hoger vermeld zijn uw verklaringen over het tijdstip van het incident dat aan de basis van uw vlucht ligt niet eensluidend en is uw uitleg voor die tegenstrijdigheid niet aanvaardbaar. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw broer bij het indienen van zijn asielaanvraag dezelfde incidenten, die aan de basis van uw beider vlucht lagen, ook in mei 2011 situeerde (cf. dossier Irfan Ahmed, 11/18843, vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 9 augustus 2011, p.3, punt 5). Verder is uw

feitenrelaas betreffende de gevolgen die het incident teweeg bracht doorspekt met tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Zo verklaarde u voor het CGVS dat u de dag van het incident naar uw oom Asif in Tigri, bij Gujranwala vluchtte. U zou daar 15 tot 20 dagen hebben verbleven (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.2). Later tijdens het gehoor verklaarde u dan weer dat u daar ongeveer een maand was (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2011, p.7), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat u er twee maand was (vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ, dd. 3 november 2011, p.3, punt 5). Anderzijds verklaarde u ook dat u op 4 februari 2011 naar uw oom toeging en daar bent vertrokken op 20 maart 2011 (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.2 en 7), wat dus anderhalve maand betekent. Bovendien verklaarde u voor het CGVS vervolgens naar de wijk Islam Pura, Awami Rd. in Daska te zijn verhuisd en niet naar uw vorige huis in College Rd. te zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.2 en 7), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde naar uw huis in College Rd. te zijn teruggekeerd, maar daar te zijn weggejaagd door de bewoners van uw wijk (vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ, dd. 3 november 2011, p.3, punt 5). Uw uitleg voor die verschillende versies van uw asielrelaas zijn niet aanvaardbaar. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelt u eerst dat u niet begrijpt wat er in het Nederlands wordt gezegd tijdens de interviews en dat de oorzaak daar zou te vinden zijn, om dan uiteindelijk toe te geven dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt gelogen, maar dat dit onderhoud al een lange tijd geleden is en dat u zich niet goed herinnert wat u toen vertelde (gehoorverslag CGVS, dd. 6 november 2012, p.4). Dit is geen afdoende verklaring voor uw meervoudige tegenstrijdige verklaringen en heft ze ook niet op. U maakte ook van het tweede gehoor op het CGVS geen gebruik om een afdoende reden voor de verschillende versies van uw feitenrelaas op te geven. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ook in de nieuwe wijk problemen te hebben gehad en daar opnieuw te zijn weggejaagd (vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ, dd. 3 november 2011, p.3, punt 5), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat niemand daar wist dat u ahmadi was en dat u daar geen problemen hebt gekend (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS geeft u toe dat er verschillende versies bestaan over dit punt van uw feitenrelaas, maar u blijft opnieuw in gebreke hiervoor een afdoende uitleg te geven. U geeft gewoon toe dat uw versie bij DVZ niet klopte en dat u dat al tijdens het eerste gehoor op het CGVS aangaf (gehoorverslag CGVS, dd.6 november 2012, p.4).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over dezelfde feiten niet steeds eensluidend zijn met die van de persoon van wie u verklaarde dat hij uw broer is, namelijk I.A. (...) (dossier11/18843). Hoewel u geen onomstotelijke bewijzen van uw verwantschap met hoger vernoemde persoon neerlegde en u niet in staat was de leeftijd van uw broers en zussen zelfs maar bij benadering op te geven (gehoorverslag CGVS, dd.6 november 2012, p.2), vermelden uw beide identiteitskaarten hetzelfde adres en kan er vanuit gegaan worden dat u uit eenzelfde gezin afkomstig bent. Uw verklaringen betreffende uw ruimere familiale context roepen wel enige twijfels op over het aangehaalde verblijf op uw vluchtadres. Zo verklaarde u dat Tigri het dorp van uw grootmoeder is en dat uw moeder zes broers had. In het huis waar u onderdak vond woonden uw oom A. (...) en zijn kinderen en daar woonden ook nog twee kinderen van een andere oom Nana (gehoorverslag CGVS, dd. 6 november 2011, p.3), terwijl uw broer I. (...) verklaarde dat alle ooms in dit dorp woonachtig waren en uw ooms A. (...) en A. (...) in het huis leefden waar u onderdak vond (gehoorverslag CGVS, Ahmed Irfan p.3). Deze verschillen zijn toch weinig aannemelijk, vermits u beiden beweerde daar meer dan een maand samen te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.2 en 7 en gehoorverslag CGVS A.I. (...), p. 3 en 9) en u toch moest weten wie van uw familie op uw vluchtadres woonde. Uw onderling tegenstrijdige verklaringen betreffen nog meer belangrijke elementen in uw asielrelaas. Zo gaven jullie twee verschillende adressen op voor de plaats waar uw familie heen ging na uw verblijf bij uw oom in Gujranwala. Uw broer stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar de Pasroor straat in Daska verhuisde (verklaring DVZ A.I. (...), dd. 9 augustus 2011, punt 9), terwijl u als adres de Awami Road opgaf (gehoorverslag CGVS, dd.8 oktober 2012, p.2). Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken van uw geboorte tot vertrek op uw eerste adres in College Rd. in de Rahman Pura wijk te hebben verbleven (verklaring DVZ, dd.3 november 2011, punt 9). Bij confrontatie hiermee verklaarde uw broer dat die straat twee namen zou hebben en dat het een grote straat is die naar Pasroor zou lopen (gehoorverslag CGVS I.A. (...), p.3). U verklaarde hierover dat het een kleine straat is die naar een kanaal loopt en dat die naar Paroki zou leiden. U hebt geen kennis over het bestaan van een andere naam voor die straat (gehoorverslag CGVS, dd. 6 november 2012, p.2). Bovendien moet ook worden opgemerkt dat u voor het CGVS verklaarde na het incident waarbij u werd verwond naar een dokter in Pasroor Rd. te zijn gegaan, en dat dit de dichtst bijgelegen plaats in uw wijk was waar u zich kon laten verzorgen, terwijl u over de Awami Rd. zei dat die in de Islam Pura wijk lag en dat die zich ver weg en aan de rand van de stad bevond (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.6 en 7 en gehoorverslag CGVS, dd. 6 november 2012, p.3). Dit zijn toch wel

opmerkelijke tegenstrijdigheden over uw laatste verblijfplaats, die door uw uitleg niet werden weggewist, maar eerder werden versterkt. Bovendien zijn uw verklaringen over de ingeroepen bescherming van de autoriteiten niet eensluidend. Zo stelde uw broer I. (...) dat hij in het ziekenhuis verklaringen voor de politie zou hebben afgelegd en die ook zou hebben ondertekend (gehoorverslag CGVS I.A. (...), p.9), terwijl u stelt dat u niet weet of hij de politie heeft gezien (gehoorverslag CGVS, dd. 6 november 2012, p.4). Het is toch verwonderlijk dat u over een dergelijk belangrijk element geen informatie hebt, terwijl u wel herhaaldelijk stelt dat er geen First Information Report werd opgemaakt en dat de politie verder geen actie ondernam (gehoorverslag CGVS, dd.8 oktober 2011, p.6 en gehoorverslag CGVS, dd. 6 november, p.4). Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat jullie klacht indienden tegen de imam, maar dat de politie weigerde in te grijpen (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 3 november 2011, p.3, punt 5). Wat er ook van zij, deze erg onduidelijke verklaringen over de ingeroepen bescherming van de plaatselijke autoriteiten versterken verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tot slot moet nog worden vastgesteld dat uw broer en uzelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken inriepen dat ook uw grootvader en neef zouden zijn vermoord omwille van hun geloof (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 3 november 2011, p.3, punt 5 en vragenlijst CGVS I.A. (...), ingevuld op DVZ, dd. 9 augustus 2011, p.3, punt 8), maar dat u in gebreke blijft daar enige uitleg over te verschaffen. Vooreerst geeft u deze feiten tijdens het eerste gehoor op het CGVS niet spontaan aan. U spreekt er slechts over na specifieke vraagstelling (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.12). Wat uw grootvader betreft, weet u alleen te vertellen dat hij werd vermoord tijdens het bidden en dat u er verder niet veel van weet (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012, p.12). Voor uw neef weet u alleen zijn naam te vermelden en dat hij de zoon van uw vaders zus was (gehoorverslag CGVS, dd.6 november 2012, p.5). Uw gebrek aan informatie over dergelijke ingrijpende familiale gebeurtenissen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. U verklaarde sinds 27 maart 2011 in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven en op 4 september 2011 in België te zijn aangekomen (gehoorverslag CGVS, dd. 8 oktober 2012 p. 10). Ondanks dit maandenlange durende verblijf in het Verenigd Koninkrijk hebt u daar geen asiel aangevraagd (gehoorverslag CGVS p.10). U verklaarde daar verder over dat dit niet mogelijk was omdat u in het bezit was van een studentervisum en daardoor geen asiel in het Verenigd Koninkrijk kon aanvragen en dat u eigenlijk naar België wou komen (gehoorverslag CGVS p.10). Het bezit van een studentervisum sluit echter de mogelijkheid niet uit om in het Verenigd Koninkrijk internationale bescherming in te roepen. Dit land is immers gebonden aan de Europese richtlijn 2004/83/EC van 29 April 2004. Bovendien bepaalt de Conventie van Genève dat elke persoon het recht heeft om asiel aan te vragen na aankomst in een veilig derde land. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en een ernstige inspanning levert om die te verkrijgen. Het feit dat u naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Bovendien hebt u zelf aangegeven dat er in het Verenigd Koninkrijk mensen van uw geloofsgemeenschap wonen waarmee u contact had (zie gehoorverslag CGVS p.12), hetgeen dus eventueel ook een opvangnet voor u had kunnen zijn.

U legde ook uw identiteitskaart aan de Belgische asielinstanties voor. Dit document kan worden aanvaard vermits uw identiteit of nationaliteit hier niet ter discussie staan.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat- generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer

naar Pakistan in de weg zou staan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een manifeste beoordelingsfout aan begaan door de commissaris-generaal door *“te stellen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28.07.1951 kan laten gelden, en niet in aanmerking kan komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”*. Verzoeker voert tevens nog een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens beide interviews de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt

bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij Ahmadi is, om die reden het slachtoffer was van pesterijen, sinds eind 2010 werd gevisieerd door de nieuwe maulvi in de moskee en dat op 4 februari 2011 zijn winkel werd vernield en hijzelf en zijn broer hard werden geslagen door de maulvi en diens aanhangers.

3.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoeker heeft de plicht mee te werken aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en dient derhalve de feiten te vermelden die volgens hem de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker manifest een beraamd asielrelaas heeft voorgelegd. Niet enkel heeft hij zwaar gefaald in zijn medewerkingsplicht en over de hele lijn manifest leugenachtige verklaringen afgelegd over de wijze, de datum en de opzet van zijn vertrek uit Pakistan, maar hij heeft tevens documenten achtergehouden voor de Belgische asielinstanties. Verzoeker beweerde aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij Pakistan verlaten had in september 2011, dat hij op illegale wijze naar België reisde (zie Vragenlijst DVZ *"KV reisde naar België met een valse PP die door de smokkelaar werd teruggenomen"*), dat hij vanuit Pakistan via Dubai en Rusland naar België is gereisd en tot dan nooit eerder in het buitenland verbleven had. Uit informatie die de commissaris-generaal verkreeg van het "United Kingdom Border Agency" blijkt dat verzoeker in het bezit is van een Pakistaans paspoort met een Trier 4 studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk. Zijn vingerafdrukken werden hiertoe afgenomen op 22 februari 2011.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS op 8 oktober 2012 bleef verzoeker oorspronkelijk bij zijn verklaring afgelegd op de DVZ dat hij met een *"vals, rood paspoort"* is gereisd, om nadien toe te geven dat *"Ik heb met mijn eigen documenten gereisd. Ik ben nu de waarheid aan het vertellen"*. Verzoeker verklaarde tevens zijn origineel paspoort te hebben verscheurd aangezien het voor hem niet belangrijk was en *"Mensen zeiden mij dat ik zou worden teruggestuurd als ze mijn paspoort vonden"*. Verzoeker voegde daar nog aan toe dat zijn verklaringen aangaande de reisweg en het paspoort niet correct waren, en *"het verhaal en de problemen zijn juist, maar de data waren verkeerd"* (zie gehoor CGVS I p.9). Wat zijn reisroute betreft, gaf verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS toe naar Europa te zijn gereisd *"Eerst met een binnenlandse vlucht naar Karachi. En dan met PIA van Karachi naar London"* en dat hij op de DVZ dienaangaande foute verklaringen had afgelegd (zie gehoor CGVS I p.10).

De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers initiële verklaringen op het CGVS gelogen waren. Dat hij achteraf wanneer bleek dat de Belgische asielinstanties op de hoogte waren van verzoekers visum, toch de waarheid vertelde (*"Ik vertel nu de waarheid. De mensen maakten me bang. Ik was bang om gerepatrieerd te worden. Daarom heb ik mijn paspoort ook vernietigd"*, zie gehoor CGVS I p.10) kan zijn bedrieglijke intenties niet toedekken. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor zijn handelingen en de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Immers blijkt dat verzoeker zich heeft bevraagd en inlichtingen nam en er zelf voor koos deze van derden te volgen en dit terwijl zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal verzoeker meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker verkoos deze raadgevingen van de asielinstanties niet te volgen maar te volharden in zijn bedrieglijke handelwijze. Zo verklaarde verzoeker ook dat hem werd verteld dat zijn verhaal niet ouder dan drie maanden mocht zijn (gehoorverslag CGVS I p.3 en 4) en volhardde verzoeker in deze leugenachtige verklaringen door te stellen dat de tolk aanwezig bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem dit zou hebben

gezegd (gehoorverslag CGVS, I, p.4). Ter terechtzitting toont verzoeker zijn origineel paspoort uitgereikt op 1 oktober 2009 maar niet het paspoort waarmee hij gereisd heeft. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker het niet noodzakelijk vond om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk, dat hij zijn migratie nauwkeurig had gepland en opgezet en hij getracht heeft de Belgische overheden doelbewust te misleiden. Het intentionele karakter van dit bedrog blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen en is derhalve aangetoond. Verzoekers algehele geloofwaardigheid is dan ook op fundamentele wijze belast.

3.6. Verzoekers bedrieglijk profiel wordt verder bezwaard nu dat de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing er terecht op wijst dat verzoekers kennis aangaande zijn voorgehouden ahmadi geloof ondermaats is en hij geen enkel bewijs overmaakt van het behoren tot de ahmadi-religie in Pakistan. Verzoekers problemen die hieruit zijn afgeleid kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Voorts zijn verzoekers overige verklaringen behept zijn met tegenstrijdigheden en incoherenties en zijn verzoekers verklaringen bovendien strijdig met deze afgelegd door zijn broer, I.F.

Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen omwille van zijn geloofsbelijdenis, te meer nu ook verzoekers verklaringen over het tijdstip van het incident dat aan de basis zou liggen van zijn vertrek tegenstrijdig waren en verzoeker hier geen aannemelijke verklaring voor kon geven. Verzoeker verklaarde oorspronkelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de maulvi en zijn aanhangers zijn winkel hadden vernield en hen in elkaar hadden geslagen in mei 2011 (zie vragenlijst CGVS, p.3, punt 5), maar veranderde zijn verklaringen dienaangaande op het CGVS en stelde dat het incident had plaatsgevonden op 4 februari 2011 (zie gehoor I CGVS, p.4). De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de waarachtigheid van het relaas niet kan hersteld worden omdat verzoeker beweert *“er werd mij gezegd dat mijn verhaal maar 3 maand oud mocht zijn”* (gehoor CGVS I, p. 4). Aldus kunnen slechts onwaarachtigheden vastgesteld worden over cruciale elementen die op fundamentele wijze de algehele geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnen.

Deze talrijke tegenstrijdigheden en bedrieglijke verklaringen in rekening genomen, is het niet ernstig dat verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat *“Bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen volstaan in ondergeschikte orde de eigen verklaringen van de asielzoeker voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn, quod in casu”*. In geen geval kan, zoals hij onterecht voorhoudt in zijn verzoekschrift, vastgesteld worden dat verzoekers verklaringen coherent en geloofwaardig zijn. Integendeel de Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen over de gehele lijn bedrieglijk voorkomen, en verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring biedt. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielmotieven

3.7. Volledigheidshalve voegt de Raad hier nog aan toe dat het feit dat verzoeker niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel heeft aangevraagd, de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven volledig onderuit haalt. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen.

Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker van 27 maart 2011 tot september 2011 in het Verenigd Koninkrijk verbleef, doch pas asiel aanvraag na zijn aankomst in België op 5 september 2011. Hieruit kan alleszins blijken dat verzoeker internationale bescherming niet (dringend) nodig achtte, wat de door hem ingeroepen ernst van de vervolging in zeer sterke mate relativeert. Daarenboven, verzoekers bewering dat *“Verzoeker heeft evenzeer het recht om asielaanvraag in België in te dienen”*, kan bezwaarlijk zijn verzoek tot internationale bescherming ondersteunen. Indien verzoeker meent internationale bescherming nodig te hebben, kon van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek zou gegaan zijn naar internationale bescherming, *quod non in casu*.

3.8. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Neergelegde documenten moeten immers om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* geenszins het geval is. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Verzoekers identiteitskaart, studiedocumenten, het attest *“To who it may concern”* van de Ahmadi Muslim Association Belgium en het betalingsbewijs van de bijdrage aan de Ahmadi- gemeenschap in België tonen slechts verzoekers identiteit, opleiding en de betaling van een bijdragen aan de Ahmadi gemeenschap in België aan.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde internetartikels en verslagen aangaande de situatie van Ahmadi in Pakistan, merkt de Raad op dat -voor zover verzoeker Ahmadi is, wat niet wordt aangetoond- hieruit kan blijken dat in Pakistan incidenten die mogelijks religieus geïnspireerd zijn niet uit te sluiten vallen, en de Ahmadiya er belaagd kunnen worden en het slachtoffer kunnen worden van discriminatie. Er kan echter niet uit afgeleid worden dat er sprake is van een nood aan een collectieve bescherming voor alle Ahmadiya die afkomstig zijn uit Pakistan. Derhalve dienen alle asielverzoeken van Ahmadi asielzoekers op hun individuele merites te worden beoordeeld. De Ahmadi kunnen als een risicogroep worden beschouwd doch dit is onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Daarenboven moet immers blijken uit het individuele dossier - namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen - dat de asielzoeker daadwerkelijk wordt geviséerd en vervolgd - *quod in casu non*. De commissaris-generaal stelde immers terecht dat verzoekers asielrelaas klaarblijkelijk verzonnen is.

3.9. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van bouté beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij beweert dat "*Aldus is er in casu sprake van een reëel risico op ernstige schade (dreiging om opnieuw ernstige problemen in het land van herkomst te krijgen, en dit precies omdat verzoeker behoort tot de ahmadi-gemeenschap), en is het voor verzoeker onmogelijk om zich onder de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten te plaatsen, omdat deze geen oplossingen kunnen garanderen bij dergelijke religieuze conflicten*".

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algemene situatie, werkt hij dit middel niet uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK